

SÉTATÉR

Finta Klára Enikő

A NÉGYSZÖGLETŰ KEREK ERNYŐ ALATT

Lázár Ervin meséi újra fűrják (gyorsan mondva, egymásutánnal: úrja fűr-
rák) oldalamat a hogyannal, a mikénttel, az akarsz a barátom lenni?-vel és
a bizonyossággal, hogy egyszer mindenki eltéved. És ez a bolyongás, a
folytonos eltévedés elkísért mindaddig, ahol már újra látni azt a völgyet,
azt a folyót, azt a bükköt, azt a tölgyet, amelyek közt világra jöttem. Ahol
Mikkamakka végül elbúcsúzott, és a világjáró, lépkedő fenyőfával együtt le-
ültünk a kerekdombra még háromszázéseg évig nézni az otthont és az is-
merős körül.

És ahogy teltek az évtizedek, egyre gyakrabban képzeltem el, hogyan,
mit mesélnék Mikkamakkának, ha még ott laknék, ahonnan látszik a falu-
végi dombhát. És ő bekopogtatna, halványodó színek közül előmosolyog-
na. Ott állna a küszöbön farmernadrágosan, macskaformán. Fekete kalapot
lengetve (nála ez a lengetés egyszerre volt üdvözlés és búcsú is). Mondjuk
elmesélhetném a holnaputáni délutánt: Szerelem a szerelmet. Valami na-
gyon kopog, dobog, kotyog. És nem találok sehol. Sem a gépteremben,
sem a szivattyúházban, sem a reaktorok közt. Egy hang dibben-döbben.
És amikor elhallgat a minden. Ez a hang visszhangosabban dobog bele a
csendbe. Csak egy kicsit szűnne. Csak addig legalább, míg megszerelem
magamban a szerelmet. Ezt elmondtam volna Mikkamakkának. Ő ezt biz-
tosan értette volna. Ahogy azt is, hogyan találkoztam egy tekergővel (Iga-
zán helyrevaló tekergő volt. Ott tekergett az erdőszélen, ahogy ez a teker-
gőknél szokás.), meg azt, mint cserkesztem egy igazi cserkesszel (Cserkeszek,
mondta a cserkesz. Cserkeszel?, kérdeztem. Cserkeszlek, cserkeszte a cser-
kesz. Én is cserkeszlek téged, mondtam. Gyere, cserkesszünk együtt, cser-
kesz.). Aztán lehet, csak annyit mond: „Ha három lábon gyábokorsz, a ká-
lán pugra nem tudsz menni”, de Mikkamakka úgymint mindig ilyenképpen
beszél hozzám. Nekem, aki néha szeleburdi, hebehurgya, hetleketla, szel-
de, kelekótya, kelehajti, kelekotra, hetrepila, szélhajtó, széllébélelt, szél-

tömlő, szélpál (Hű bele Balázs – toldja, rikkantja Mikkamakka), de bizonyos, hogy ezért vagyunk olyan közelségben, barátságban ezzel a mikka-szerű Makkával vagy makka-szerű Mikkával, mert ebben és a finom szellemben értegetjük egymást (a finom szellemet Vacskamatitól ismerem, eddig csak ő látott olyat). És azt is tudom, hogy ővele hadseregnyi Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon szavát sem hinném, és minden képzeletbeli pomogács fej- és hajvesztve menekülne. Hiszen Mikkamakka valóságos bárányfelhő-bodorító, mindenkit megszelídít. Mert ő megmenti Szörnyeteg Lajost is a böhmöktől, és talán tudja, miért *igazán* a szeretet. És becsenget mindenkihez, aki szomorú. Mert Mikkamakka nemcsak tudja, de éldegéli is a szeretetet.

Egyszer vele mentem bárányfelhő-bodorítani. Kis fittyekkel, nagy fittyekkel (ezt így kell, másként nem lehet, nem is érdemes). Összekócoltuk a vattabárányokat, és az égre hirtelen felhőtlen, fényes boldogságosság költözött. És amint ott lógáztuk lábunk a magasban, láttam nagyapát eget meszelő, sugárgrádicsos létrával kezében, ahogy csillagok után kutat. S ahogy megtalál egy lezuhant fényttestecskét, tenyerére veszi és viszi, viszi felhőnek támasztott létráján az égre, visszaakasztja, szegzi. És nagyapa sohasem fog meghalni. Mikkamakka ezt megígérte. Ahogy azt is, hogy velem vigyáz a Hétfejű Tündér megmaradt egy, szép fejére. Velem együtt teszi jóvá a levágott hat fejet. Mert ő Tündérünk volt, Hétfejünk, és mert sajnált engem. Hogy én, bolond, levágtam mind a hatot. Mind a hat fejét. Ha beleszakadt is minden békés harang. Ha beleszakadtam én is. Mikkamakának ez nagyon fáj. Ezt biztosan tudom. A macskaforma figuráknál, mint ő, ezt tudni lehet. Ezért segített. Együtt vigyázott velem a Tündérre az eukaliptuszfa alatt. Vassal, vérrel, vencesellővel. Kemencével, csenddel. És szeretettel. Azóta is vigyázunk rá.

Ilyen volt Mikkamakával kódorogni. Ilyen egyszerű és bikfic. (Mikkamakka szerette ezt a szót: bikfic. Neki a kódorgás is lehetett bikfic.) Még akkor is, ha néha megmakacsolta magát a Szomorúság, és elfutni nem lehetett előle. A mienk rendkívül illetlen Szomorúság volt: nem kopogott érkezéskor, s hívás nélkül mellénk telepedett az ebédlőasztalhoz. Még akkor is, ha Apa még a konyhában szeletelte a kenyeret, és Anya még kavargatott a levesen. Olyankor arcunkra fakult, várakozott. Egy ilyen alkalommal történhetett, hogy Mikkamakka is ellátogatott hozzánk. Ekkor nézte végig, mint honvagyódom Rácpácesgresre. Ő tudta csak *igazán*, milyen az. Vagy csak *igazán* tudta. Esetleg *igazán* tudta csak. Mert Mikkamakka akkor nagyon erősen megölelt. Ahogy eddig engem még csak egyszer öleltek, mió-

ta világ a világ, és négyszögletű, ami kerek. Mért szeretsz te engem, Mikkamakka? Csak. És boldogok voltunk, hogy így szerethettük egymást. És a Szomorúság is hazabandukolt orrot lógatva (de aztán talált egy papírsárkányt, és ettől egészen megvidámult, és elhatározta, hogy fagyizni megy meg vidámparkba). Mire tányérba mertük a levest, és haraptunk a kenyérsarkból, már nem fakult, sötétlett a széklábon. Azt hiszem, ez hiányzott a legjobban a háromszázéseg éves üldögélésből és nézkelődésből. Hogy Mikkamakka ott legyen, és szegény Szomorúság elkullogjon, feketélljen. És ahogy ott ültünk az évszázados magányban, kértem a Tündér egyetlen, szép fejét, hogy ha majd újra eltévedek, megint Mikkamakkával csámbo-roghassak. Mert akkor bizonyosan kinyitjuk a négyszögletű kerek ernyőt. Alátelepedünk. A kis cserepes virágnak is megengedjük, hogy mellénk ül-jön (mert szereti Vacskamatit). És erősen fúj majd a szél. Repülnek a pity-pang-gyerkőcök. Pitypang-gyerkőcökká lesznek a hajban. És mi akkor na-gyot, bukfencezőt nevetünk. Bikfi-hihi-bukfenc-hehenc-bukferenc. Aztán, mikor besötétedik, és csak a Rettenetes Háromkerekű Pakuk ma-dár hangja hallik, elszökik belőlünk a hang. Üldögélünk, ahogy a csavargók és azok, akik eltévedni akarnak egy mesében. És a kis cserepes virág zöldell és sárgáll és liláll és kékell és hiszi a piszi. Mert akkor csak szeretet lesz. Amo-lyan nagy, egyetemes, világméretű. És nem marad más hátra, mint bele-motyogni a csöndbe: dömdödöm. És ez kétségkívül igaz lesz.